

Black Glass

(roman)

Partea întâi

Capitolul 2

I think about you everyday

Timpul trecea în defavoarea tuturor, ca-ntotdeauna, dar mai ales în defavoarea celor ca mine, care-și trăiau atunci ultimele zile ale adevăratei și neimportantei tinereți, și eu realizasem asta într-un moment de maximă tensiune gospodărească, după ce-am înjurat cele două ouă care s-au rostogolit de pe masă pe linoleumul din bucătărie când, pe la prânz, încercasem să fac o nenorocită de omletă. N-am fost niciodată zgârcit sau mânios din pricina nimicurilor, dar când strici ceva și în urmă rămâne un jeg încheiat, oricât ai fi de calm, îți stă ciuda-n gât. Problema era că nu mai aveam nici ouă, nici starea potrivită ca să ies și să cumpăr altceva de mâncare, așa că nu-mi rămăsese decât să încălzesc un castron cu supă.

În timp ce mâncam la biroul meu negru, mi-am spus încă o dată că de unde n-am fost un tip prea vesel niciodată sau prea afabil, începusem să mă cam duc la fund și nu vedeam de unde s-o apuc ca s-o pot drege. Mă-ntrebam mut de ce rămăsesem doar cu drumul lent și la vale. Acum pot explica clar, dar atunci îmi veneau gândurile vag, se ștergeau de mine cum mă ștergeam eu pe haină de varul verzui pe care-l luam în umeri și-n coate când coboram și urcam pe scările putrede în mansardă. Varul uscat nu înghețase, așa că m-am gândit atunci s-arunc de sus niște găleți cu apă, să fac o încăpere-iglu, dar nu mai aveam decât pe fundul bidonului, pentru nevoi personale; pentru mâțe, topeam zăpadă.

Nu era, deci, nimic complicat, nu aveam nimic de descâlcit, dimpotrivă; viața mea se simplificase uimitor în ultimele luni: după douăzeci de ani terminasem cu școlile, eram calificat, lucram de-acasă și-o făceam bucurios mediocru, fără remușcări, iar viața mea, din punctul ăsta de vedere, nu era deloc rea. Renunșasem la poker și la orice alt joc de noroc din primăvară și nu mai stăteam cu frica-n spate că s-ar putea duce totul de râpă. În martie fusese introdus impozitul pe câștigurile din jocuri de noroc online, așa că nu mai renta decât dacă învărteai sute de mii, ceea ce nu era cazul. Totul se terminase deja, iar asta, cumva, îmi dădea satisfacția că ieșisem simplu și curat, că nu mai trebuise să dezleg firele înnodate ale fiscalității, ci fusese suficient să le tai și să ascund ghemul. Aveam ceva bani puși

deoparte, chiria pe care o plăteam pentru mansarda din strada Sfinților era infimă, iar imobilul figura ca fiind debransat de la curent, deși, prin panoul antic de siguranță mai trecea câte un fior electric. Îl simțeam, ca orice altceva din casa aia, era organic – atunci când aprindeam al doilea bec, o veioză, circuitele păreau să împingă ardeleneste albinele amortite peste iarnă în pereții umpluți cu stufăriș. Apa fusese sistată și ea până la remedierea defecțiunilor, Internet aveam de la Primăria Capitalei și de la tatăl nostru care e în ceruri și care, de acolo, îngăduie Wi-Fi și peste Cartierul Armenesc, așa că mă mulțumeam cu un salariu nemeritat de colaborator al unui Institut, refuzând orice altă propunere de angajare pentru a nu mai avea de a face cu oameni și mutre noi.

O dată pe săptămână îmi permiteam să umblu la contul secret și să îmi fac poftele. Atunci transferam câțiva euro și pariam pe curse, privind în monitorul laptopului cum ogarul pe care mizasem ratează o ieșire din curbă sau cum, dimpotrivă, pe ultima lungime aleargă fără să mai simtă răsuflarea din urmă a vreunui adversar, fin, cu coapsele lucind în bătaia reflectoarelor, rămânând uneori mai bine de două secunde blocat în imaginea transmisă live cu etichete din față formând, îndoite pe pământ, un unghi ascuțit, în timp ce etichetele din spate le depășeau cu o centimă în aer. Rareori aveam o dispoziție mai bună decât cea din timpul curselor când totul se termina, iar în momente ca acelea nu mă împotriveam să ies și să mă plimb pe străduțe până când crivățul iernii sudice mă obosea și mă făcea să caut barul proximal în care să intru, să-mi amintesc și să cad într-o fadă reverie în timp ce curentul cald și umed de lângă ușa toaletei să-mi înfioare umerii precum autumnalul băltăreț, un vânt sudic, moale, care vestea ploile nesfârșite din luna noiembrie.

Cu familia întrețineam o flacăra plăpândă, de exemplu, în caz de boală la pat. Îmi vizitam tatăl de câteva ori pe an, de Crăciun stăteam trei zile la el, la fel se-ntâmpla și vara, când mergeam împreună la țară, unde aveam noi o casă construită mai demult, când eram încă mic, dar la care ajutasem și eu – căram cărămidă, beri, dădeam la mână, treburi de copil care mergea în clasa-ntâi din toamnă, nu prea grele, în general treburi prin care tatăl meu arăta autoritatea pe care-o avea în fața mea ca să-i facă invidioși pe frații lui – fără excepție, niște bețivi idioți. Acolo făceam vișinată, afinată, țuică, mai tăiam lemne, în

general ne prefăceam ocupați, dar ne mișcam destul de lejer, nu cumva să terminăm mai repede și să ne prindă seara liberi sau prea puțin obosiți.

În rest, treceam pe la el mai mult din rușine, stăteam o du-pă-amiază, îl ajutam să repare câte ceva, să dea jos mucegaiul din debara sau să curețe pânza de paianjen, apoi se făcea seară și ne ocupam timpul cu mâncatul, pentru ca dimineață să plec cu primul tren. Nu aveam prea multe să ne spunem, nu fusese părintele preferat și, slavă Domnului, nu încerca să repare asta acum, menținând astfel situațiile penibile la un nivel suportabil. Ridicam din când în când ochii unul la celălalt sau în farfuria vecină, să vedem cât mai durează, calibrându-ne viteza cu care-nghițeam. N-aveam niciunul realizări despre care merită vorbit, nu aveam pasiuni comune, nu aveam pasiuni, în general, căci moștenisem asta de la el. Nu ne interesa părerea celuilalt în legătură cu nimic, mâncam tăcuți, mulțumiți fiecare de decența celuilalt, apoi ciocneam un pahar de coniac diluat și dulceag, cum îl bea el, și ne duceam fiecare în camera lui. El se uita la documentare despre pești mari, bărbătești, și își termina coniacul cu un acvariu virtual în față, în timp ce eu stăteam crăcit pe canapeaua extensibilă și mă uitam la snooker sau la sporturi occidentale din lipsă de curiozitate pentru altceva, din lipsă de energie pentru filme sau emisiuni în care trebuia să urmăresc o discuție care n-avea de-a face cu viața mea.

Camera din Codlea copilăriei mele arăta de parcă familia noastră ar fi avut un băiat care murise subit la șaisprezece ani, cameră pe care el o preluase ca dormitor și în care tata dosea temporar câte-un vas de expansiune sau un hidrofor, cutia de la noul televizor LCD Samsung cu diagonala de 1 metru, mai nou, și, de fiecare dată, hainele bune de iarnă, aruncate de-a valma pe fotoliu. Patul întins mereu, draperiile trase, un autocolant pe ușa dulapului cu *I love London*, pe care dădusem o șapcă de bani când venise moda; echipamentul complet a lui Liverpool din anul în care câștigaseră finala cu AC Milan la *penalty*-uri, după ce reveniseră de la 0-3 în a doua repriză, ambele *kit*-uri, cel roșu, în care jucau acasă, și cel alb cu verde, pentru deplasări, înrămate sub sticla prăfuită și atârdate pe peretele fără mobilă, fără geam și fără ușă, atârdate pe peretele *celălalt*. De asemenea, fularul *You'll never walk alone* primit cadou când am împlinit cinsprezece ani de la colega de bancă Ana, care mă iubea în secret și nu se măritase cu un soldat venit din Irak încă, cum nu se mergea în Irak încă, setul de *pints*, din care n-am băut niciodată, cu emblema clubului suflată în culorile corespunzătoare și biscuiții de pus sub pahare. De fiecare dată când ajungeam acolo mă uitam uimit la ele de parcă aș fi intrat în camera altcuiva și, chiar dacă țineam minte fiecare detaliu, nu mai vedeam, nu înțelegeam cum s-a format acea legătură afectivă, eu nefiind niciodată microbist. Credeam pe atunci în

Liverpool, în căpitanul ei Steven Gerrard și-n antrenorul Rafa Benitez ca un catolic. Ei, pentru mine, reprezentau ceva foarte abstract. Erau altceva decât fotbal, erau o dorință ascunsă de a întoarce viața la un moment dat, așa cum făcuseră bravii băieți cu AC Milan, în favoarea mea și de a o supune în văzul tuturor, după ce acești ceilalți se vor fi crezut învingători. În mod clar, nu așa gândeam atunci, dar mi-am explicat eu mult mai târziu, căutând ceva cât de cât valabil când viața nu-mi dădea, nu-mi lua, ci mă evita într-un mod în care mă jena de muream.

În momentul acela nu exista nicio speranță, scorul era 3-0 pentru viață, iar eu nu voiam decât să treacă mai repede minulele de prelungire ale primei reprize, să intru mai repede la vestiare și să-mi spună cineva dacă mai are vreun rost să ies pe teren pentru a doua repriză.

Când terminasem supa, n-am fost surprins să văd că starea mea generală suferise destul de mult de pe urma acestei mici intervenții raționale. În timp ce ștergeam grăsimea cu un șervețel, astfel încât să pot folosi castronul și mai încolo, m-am gândit la prietena pe care mi-o făcusem cu un an în urmă și care, brusc, dispăruse cu totul din viața mea. La care mă gândeam toată ziua și din cauza căreia nu mai făceam nimic de luni bune.

După ce am oprit focul în sobă, că mă sufocam, m-am dezbrăcat și m-am întins pe saltea. Am tras o pătură lângă mine, știam că urma să se facă frig în maxim două ore; benzile izolante lipite pe tocul ușii începuseră să se desprindă pentru că Matilda își băga ghearele și le zgăria, lucru pentru care lua câte-un șlap în cap, după care fugea și se-ascundea în dulap, că-mi știa de frică. N-avea rost să pun altele noi, mai bine scăpam de mătă, căci dracu o desenase astfel încât să nu poată fi educată de om.

Capitolul 3

My head is full of blckkk glsss

Am plecat de-acasă la o oră după ce m-am trezit. Când m-am uitat după telefon să văd cât e ceasul, am constatat că întârziaseam deja. Gura îmi era uscată, tremuram de emoție și îmi simțeam corpul bătut cu ciocanul de făcut șnițele. Dormisem două reprize a câte trei ore după ce, la prânz, înghițisem o jumătate de Diazepam. Urma, după câteva săptămâni în care mă evitase, Întâlnirea. Urma să o prind și să o extrag din mulțime, obligând Femeia să-mi confrunte Ocara, să mă asculte.

Am ajuns în club la doișpe, fără regrete, știind că Toulouse Lautrec sunt *boring* dacă ascuți mai mult de trei piese consecutiv; că atunci când n-ai decât două chitări, o tobă și-o voce gemută de anorexice care, în plus, nici nu se pupă cu engleza, nu-ți

rămâne decât să te repeți. Talentul se freacă șerpește de linia clasei de mijloc, oamenii ei sunt dintre cei veleitari și n-au nicio ieșire din situația asta. Nu le rămâne decât să se transfere din corporație în munte, unde să moară de tristețe sau să trăiască deliruri mistice inhalând prea mult oxigen dimineața pe creste, să aibă experiențe prin care să-și împingă mintea, cu ajutorul corpului și al sporturilor extreme, înspre granița cu gândirea magică, apoi să se întoarcă repede la civilizație și să-și deschidă un blog unde să polueze non-stop debitând tâmpenii. Să facă copii și să înființeze grupuri de *parenting*, să-și povestească viața la seri de *public speaking*, să stea martori ai falsului în fața câtorva zeci de luzări aspiranți, care n-au șansa unei vieți fiind mereu cu un pas înaintea ei, trăind evenimente înainte ca ele să înceapă, gândind proiectiv și defectuos, visând în pauza de masă, lângă tonomatul de cafea, la ce urmează să facă după ce pleacă din IMM-ul care i-a angajat imediat după ce-au terminat facultatea, în care credeau că vor lucra provizoriu, până ceva mai bun se va ivi.

N-au nicio șansă, cei ce caută normalitatea în lumea de azi n-au nicio șansă, trebuie să uiți de tine și să uiți de unde vii, să umbli în viață ca și când n-ai mai muri sau ca și când ai murit deja ca să poți trăi ce se întâmplă de fapt, căci aici e un Ev Mediu pe dos; vrei, nu vrei, pur și simplu așa stau lucrurile. Cel puțin asta îmi spuneam amorțit încă pe bancheta din spate a taxiului, urmărind Bucureștiul pe care nu l-am iubit niciodată, cum n-am iubit niciun oraș niciodată, că nu-s oameni, să le poți iubi.

Concertul trebuia să înceapă la 10 fix. Știam că se întârzie o oră, chestie care lubrifică mințile fanilor educați în stilul unui preludiv lugubru. Mie, în schimb, atitudinea muzicienilor mi se părea mizerabilă, cum mizerabilă mi se părea atitudinea artiștilor care credeau că undeva, cuiva îi mai pasă de ce ar putea ei să trezească în sufletul celorlați. Știam cum stau lucrurile pentru că eu, cândva, înainte să cad în capcană și în bezna asta fluidă, fusesem un tip corect care avea standarde, se gândea la aproapele și-l tăia în carne vie ca să se trezească.

Când am ajuns, am putut spune că făcusem un calcul corect. Erau nenorocitele de *bis*-uri, dar n-a fost nici pe departe atât de neplăcut cum aș putea lăsa impresia: era apogeul concertului, așa că barul era liber și-am putut să sorb cele trei *shot*-uri obligatorii, Trinitatea, apoi să-mi văd de absență. Aveam picioarele amorțite deja, căci era iarnă și umblam în teniși, Dumnezeule, căci eram varză.

Am găsit o masă liberă chiar lângă ieșire și acolo m-am așezat. Era rece, dar țineam haina pe mine. Așa am rămas toată seara. În stânga stăteau aliniat trei chelnerițe îmbrăcate în

marinari de punte; erau supravegheate de barmanii-amirali, care purtau niște trese luxoase, elegante și clăteau pahare, le priveau în lumina chioară încercând să vadă posibile amprente rămase. Fetele își băteau șorțulețele pe muzică, una nota ceva cu pixul, alta ducea câte-o comandă, era sexy; aparențele fuseseră dintotdeauna mulțumitoare pentru nervii celor slabi.

Fumam mult și în mintea mea se încurcau amintirile, se opreau la tot pasul; la numele ei. Cel mai frumos nume e numele femeii pe care o iubești, băiete, iar asta nu suportă condiții. Așa îmi spuneam. Apoi e numele mamei, dacă te mai gândești vreodată la ea după ce-i sari pragul; și numele tău, micuțul. Ne tot gândim la numele nostru. Chiar dacă nu ne dăm seama, prin el trece sărmana spirală a ADN-ului; pur și simplu așa stau lucrurile în povestea despre viețile și târfele noastre mincinoase față de ele însele.

În sală intrase, nu se știe de unde, un muscoi. A trecut de câteva ori prin fața mea, m-a făcut să ridic ochii și să văd scena din față, mulțimea, sticla pe care-o adusesem cu mine de la bar. Din când în când, cineva deschidea ușa și frigul intra pe sub masă și se freca de picioare ca un maidanez obișnuit cu aglomerația. Atunci îmi strângeam pulpele una într-alta și așteptam momentul în care, după ce ușa se va fi închis, spiritul rece va dispărea ca-n *Fetița cu chibrituri*.

Mintea mea era spartă, sufletul, dezgustat, îmi aminteam cum frunze de cireș în bătaia soarelui, rotite de vânt înainte și înapoi, trimiteau feței tale frumoase scânteieri ca lumânările, dar asta înapoi în aprilie, când încă mai stăteam pe bancă într-un fel de curte interioară, când încă mai credeam că vanilia te face mai blândă, că prin ea te pot accesa. Atunci, mințile noastre gândeau lucruri similare care ne făceau să ne dăm telefoane; ne știam fețele doar închizând ochii și plusam glume pentru bunăstarea momentului. Numeam asta prietenie.

Beai Martini cu măslină pentru că și eu beam Martini cu măslină, făceam cursuri de franceză ca să-ți poți exersa vorbirea pe mine. Mai ții minte? Mă chemai dimineața la șapte, iar eu saream în geacă și treceam strada cu mâinile în buzunare, lipite de corp cât să nu-mi cadă caietul de exerciții, apoi urcam pe Dâmbovița și-ncercam să-mi închipui cum ar fi să urc râul ăla jegos într-o barcă de pescar până sus, la Izvor, unde stăteai tu, amărâtă, cu chirie. Să vâslesc prin Bucureștiul cel uscat de vântul la 6 grade Celsius, apoi să-mi ungi mâinile crăpate cu o cremă suedeză. Câtă energie puneam la bătaie și cum a venit Incidentul și ne-a măturat. Cum stăteam și fumam din reflex și cum nu știam că viața, după eșecuri memorabile, merită prelungiri neasemuite.